Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συστιτόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλληνικὸν παρεσχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνόγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἰουνίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 25

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 185)

— Ἂς εἶνε ὅσῳ θέλει Ἑβραῖος ὁ μπάρμπα-Βακούμης! ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδοχωρικός· εἶνε ὅμως τίμιος ἄνθρωπος· ἄ, εἶνε ὁ πιὸ τίμιος ἀπ' ὅλους αὐτοὺς που κάνουμε μαζὶ δουλειές . . . Μοῦ δίνει πάντα τὴν καλλίτερη τιμὴ γιὰ κάθε τι, καὶ γνωρίζει, μάτια μου, ὅλους τοὺς χρυσικοὺς καὶ τοὺς ἀδαμαντοπώλας τοῦ Παρισιοῦ!

— Τοὺς ἀδαμαντοπώλας! εἶπεν ὁ Ματθαῖος Πουλώ.

— Ναί· πολλὲς φορὲς τοῦ ἐπούλησα διαμάντια.

— Ἔτσι αἴ; ἐψιθύρισεν ὁ Βενέδικτος Λέγκρης, φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ θυλάκιον του, διὰ κινήματος σχεδὸν ἀκουσίου, τὸ ὁποῖον δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ ψευδοχωρικοῦ.

Ὁ Βενέδικτος ἀφῆκε τὴν χεῖρα του εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἐπί τινας στιγμάς, μὲ ὕφος διστακτικὸν καὶ ἀναποφάσιστον. Ὁ νοῦς του δὲν ἦτο πολὺ διαυγής, διότι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας, τὸ δοχεῖον τοῦ οἴνου εἶχε κενωθῆ καὶ πληρωθῆ ἐπανηλειμμένως. Ὁ ψευδοχωρικὸς ὅμως δὲν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς σπονδὰς τῶν συντρόφων του, προσποιούμενος μὲν ὅτι γεμίζει τὸ ποτήριόν του, ἀλλὰ πραγματικῶς ἀφίνων αὐτὸ κενόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ ντιληφθῶσιν οἱ ἄλλοι, διότι τὰ ποτήρια ἦσαν χάλκινα.

Ὁ Βενέδικτος Λέγκρης ἐκράτει ὁλονὲν τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Τὰ διαμάντια εἶνε τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα γιὰ νὰ τα ξεκάμῃς, ἐξηκολούθησεν ὁ ψευδοχωρικός. Εἶνε ἀκριβὰ καὶ δὲν βρίσκεις εὔκολα κλεπταπόδοχο, ἱκανὸ νὰ τὰ γοράσῃ. Μόνο τὸ μπαρμπα-Βακούμη ξέρω, καθὼς σᾶς εἶπα, ποῦ μπορεῖ νὰ γοράσῃ διαμάντια, καὶ σὲ καλὴ τιμὴ μάλιστα.

Ὁ Ματθαῖος Πουλὼ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὸν Βενέδικτον Λέγκρην.

— Καὶ αὐτός... αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος... αὐτὸς ὁ κλεπταπόδοχος . . . εἶπε διστάζων . . . ποῦ κάθεται;

— Νά, ἐδῶ κοντά, εἰς τὸ Ἕλος . . . Τί τρέχει; . . .

Καὶ διεκόπη, ἐκπέμψας γέλωτα ἠχηρότατον.

— Μήπως ἔχετε νὰ του πουλήσετε τίποτε; ἐξηκολούθησε. Ἠξτέ μου ἐμένα, κ' ἔννοια σας!

— Ναί, εἶπεν ὁ Βενέδικτος, ἀποφασίσας νὰ ποσύρῃ τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἀλλὰ κρατῶν αὐτὴν κλειστήν. Βρήκαμε κάπου-ἐδῶ ἕνα πραγματάκι, ποῦ μπορεῖ νὰ τὸ ἀγοράσῃ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐσκέφθη ὁ ψευδοχωρικός. — Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπόν! εἶπε δυνατά.

Ὁ Βενέδικτος ἤνοιξεν ὀλίγον τὴν παλάμην καὶ ἔδειξε πρὸς τὸν ψευδοχωρικὸν μίαν πόρπην ἀδαμαντοκόλλητον.

— Καλὰ τὸ εἶπα! ἐσκέφθη οὗτος, συγκρατῶν τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ἡ ἀποκάλυψις αὕτη.

— Ἄ, εἶνε πολὺ εὔμορφο! εἶπε κατόπι μὲ ὕφος ἐμπειροπράγμονος, παρατηρῶν τὸ κόσμημα, τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὁλονὲν ὁ Βενέδικτος εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπῃ ἄλλος, παρὰ μόνον ὁ ἀπέναντί του.

— Τώρα λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος Πομπόνης, — διότι οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ ἐνόησαν βέβαια ὅτι ὁ ψευδοχωρι-

«Καὶ δι' αὐτὸ εἶχεν ἐξέλθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς της.»
(Σελ. 194, στήλ. 6').

κὸς ἦτο αὐτός, — ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ σας πάγω 'ς τὸν μπάρμπα-Βακούμη. Νὰ ἰδῆτε πόσο θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι!

— Ἔ! κάπελα! ἐφώναξε, ρίπτων νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, ἀκουλουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο συντρόφων.

Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, ὁ Πέτρος ἐσφύριξε, καὶ ἐπιπέσας διαμιᾶς καὶ αἰφνιδίως κατὰ τοῦ Βενεδίκτου, κατώρθωσε νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὸ κόσμημα.

Συγχρόνως δύο ἄνδρες, ἀκούσαντες τὴν σφυρίκτραν, προσέδραμον εἰς βοήθειαν τοῦ Πέτρου, καὶ ἐνῷ ὁ εἷς τὸν ἐβοήθει κατὰ τοῦ Βενεδίκτου, ὁ ὁποῖος ἠγωνίζετο νὰ λάβῃ ὀπίσω τὸ κόσμημα, ὁ ἄλλος ἐπέπιπτε κατὰ τοῦ Ματθαίου.

Ἀλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ θέσιν ἀμύνης καὶ νὰ ἐξαγάγῃ μίαν κάμαν, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ ὁ ἄλλος. Ἐκτὸς τούτου οἱ δαβάται, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τί συμβαίνει, ἔσπευσαν ἀνοήτως νὰ λάβουν μέρος ὑπὲρ τῶν κλεπτῶν καὶ κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν νὰ τους συλλάβουν. Οὕτως οἱ κλέπται κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν. Ἀλλ' ὁ Πέτρος Πομπόνης κατεῖχε τοὐλάχιστον τὸ κόσμημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΜΙΑ ΑΚΡΟΑΣΙΣ

Γνωρίζομεν ὅτι, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ὁ Ἕκτωρ μετέβη εἰς τὴν Φόρσαν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ κλαπέντος κοσμήματος, ὁ Πέτρος τὸ εἶχε μὲν ἀσφαλῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἀλλ' εἶπεν εἰς τὸν Ἀκόλουθον νὰ ἐπανέλθῃ τὸ ἀπόγευμα. Γνωρίζομεν ἀκόμη, ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἤθελε νὰ τὸν βασανίσῃ ὀλίγον, καὶ ἴσως μάλιστα νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ περισσότερον, μεγαλοποιῶν πρὸ αὐτοῦ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας δῆθεν εἶχε νὰ ὑπερπηδήσῃ, ἕως οὗ ἀνεύρῃ τὴν ἀδαμαντοκόλλητον πόρπην.

Εἰς τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν ὁ Ἕκτωρ μετέβη ἐκ νέου εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ὁ Πέτρος τῷ ἐνεχείρισε τὸ κόσμημα. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἀκόλουθος τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ τρόπου, διὰ τοῦ ὁποίου εἶχε κατορθώσῃ νὰ το εὕρῃ, ὁ κλειδοῦχος προσέλαβεν ὕφος μυστηριῶδες καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ εἴπῃ τίποτε . . . ὅτι μίαν ἡμέραν ἴσως . . . καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἤλπιζεν, ὅτι ὁ Ἀκόλουθος θὰ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τὸν συστήσῃ εἰς τὴν Μεγαλειότητά Του διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἀρχικλειδούχου, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ κενωθῇ.

Ὁ Ἕκτωρ τοῦ τὸ ὑπεσχέθη προθύμως καὶ ηὐχαρίστησε θερμῶς τὸν νέον του φίλον διὰ τὴν πολίτιμον ἐκείνην ἐκδούλευσιν. Ἄλλως τε ὀλίγον τὸν ἔμελε νὰ μάθῃ πῶς εὑρέθη ἡ πόρπη. Τὴν εἶχε; αὐτὸ ἦτο τὸ πᾶν! Καὶ ἔσπευσε περιχαρὴς εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς φίλους του τὸ θαυμάσιον δῶρον τῆς Αὐτοκρατείρας Ἰωσηφίνης καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτῶν τὴν χαρὰν τῆς ἀνευρέσεώς του.

Ἀλλὰ δὲν εὗρε κανένα εἰς τὸ μέγαρον. Μόνον ὁ Ἀρχειοφύλαξ εὑρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐργαζόμενος, ἤξευρε δὲ ὁ Ἕκτωρ ὅτι δὲν ἠγάπα νὰ τὸν διακόπτουν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του ἄνευ ἀπολύτου ἀνάγκης. Ἡ δεσποινὶς Μορανζῆ καὶ ἡ Λουκία εἶχον ἐξέλθῃ.

Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἑβδομάδων ἡ Σιδωνία εἶχε χάσῃ ἕνα παπαγάλον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα πολύ. Κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὁρκισθῆ ὅτι δὲν θὰ ἐχάριζε τὴν ἀγάπην της εἰς ἄλλο πτηνόν· κατόπιν ὅμως, σκεφθεῖσα ὡριμώτερον, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ· καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχεν ἐξέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς της.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη δὲν εἶχεν οἰκοδομηθῆ τὸ νέον Λοῦβρον καὶ κατὰ μῆκος τῆς παροχθίου ὁδοῦ εὑρίσκοντο τὰ καταστήματα τῶν πτηνοπωλῶν.

Ἡ Δνὶς Μορανζῆ ἤκουεν ἤδη μετὰ προσοχῆς ἕνα πτηνοπώλην, ὁ ὁποῖος τῇ ἐπεδείκνυε καὶ τῇ ἐξεθείαζε τὰ προτερήματα ἑνὸς παπαγάλου, φαιοῦ μὲ κεφαλὴν ἐρυθράν,—ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἐμπόρου, «ὡμίλει ὡς ἀκαδημαϊκός,» —ὅταν λέξεις τινές, ἀκουσθεῖσαι ἐξ ἀποστάσεως δύο βημάτων, εἵλκυσαν τὴν προσοχὴν τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία ἵστατο ὄπισθεν τῆς θείας της.

Δύο ἄνθρωποι ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ, ἐνδεδυμένοι ὡς ἐργάται, εἶχον σταματήσῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ κάμουν τόπον εἰς τὰς ἁμάξας. Συνωμίλουν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος. Ἀλλ' ἡ Λουκία δὲν ἤκουε παρ' ἀποσπάσματα μόνον ἐκ τῶν φράσεων, τὰς ὁποίας ἔλεγον.

— Ναί, θὰ ἐκδικηθῶ . . . τὸν ἐγνώρισα πολὺ καλά . . . . Ὁ Ἀκόλουθος Ἀλβας . . . Ἀπόψε . . . 'ς τὴ Νέα Γέφυρα... ὀπίσω ἀπὸ τὸ τετράγωνον. . . ὁ Πέτρος Πομπόνης . . . Διαμάντια. . . Ὤ, θὰ ἐκδικηθῶ! . . .

Ἡ Λουκία δὲν ἤκουσε περισσότερα. Ἀλλ' ἀμέσως ἐφαντάσθη συνωμοσίαν, ἐξυφαινομένην κατὰ τοῦ φίλου της Ἕκτορος . . . Τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ την ματαιώσῃ; Νὰ τῷ γράψῃ; — Ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά· δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἴσως τὴν ἐπιστολήν της ἐγκαίρως. — Νὰ στείλῃ ἄνθρωπον νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ; — Ἀλλὰ ποῖον; —Ὁ Ἀκόλουθος τῇ εἶχεν εἴπῃ τὴν προτεραίαν ὅτι ὁ ἄλλοτε ἐχθρός του Πέτρος Πομπόνης εἶχεν ἀναδεχθῆ νὰ τῷ ἐπανεύρῃ τοὺς ἀπωλεσθέντας ἀδάμαντας. Ἀλλ' ἂν ὁ Πέτρος δὲν εἶχε μεταβληθῆ εἰς εἰλικρινῆ φίλον, καὶ ἂν ἀπεναντίας ἤθελε νὰ σύρῃ τὸν Ἕκτορα εἰς καμμίαν παγίδα; . . — Ἀπόψε . . . 'στὴ Νέα Γέφυρα . . . ὀπίσω ἀπὸ τὸ τετράγωνο. . . (τετράγωνον λέγων ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐνόει τὸ βάθρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠγείρετο ἄλλοτε ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἐρρίκου Δ', κρημνισθεὶς κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν· ἀλλὰ τὸ βάθρον ἔμενεν ἐκεῖ, οἱονεὶ περιμένον τὸ μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἠγέρθη κατόπιν, ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως, πρὸς τιμὴν τοῦ δημοτικωτάτου βασιλέως·) ἄ, ὄχι! τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἔρημον, καὶ πολλάκις εἶχον γίνῃ ἐκεῖ ἐνέδραι κατὰ τῆς περιουσίας καὶ τῆς ζωῆς ἀκόμη τῶν πολιτῶν...

Ὅ,τι προπάντων ἐτρόμαζε τὴν Λουκίαν, ἦτο ἡ γειτνίασις τοῦ ποταμοῦ. Ὤ, πολὺ εὔκολον ἦτο νὰ ὠθήσουν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἤθελον παρασύρῃ ἐκεῖ ἀνύποπτον, καὶ νὰ τον ρίψουν εἰς τὸν Σηκουάναν, ὁ ὁποῖος ἔρρεε κάτω ὁρμητικός, ἕτοιμος νὰ συμπαρασύρῃ πᾶν ἴχνος ἐγκλήματος. . .

Τί ἠδύνατο λοιπὸν νὰ κάμῃ ἡ Λουκία ἐνώπιον τοιούτου κινδύνου; Ποῖος θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προφυλάξῃ τὸν Ἕκτορα;

— Ὁ Αὐτοκράτωρ!

Ναί, ὁ Αὐτοκράτωρ ἠδύνατο τὸ πᾶν! Θὰ μετέβαινε νὰ τὸν εὕρῃ· θὰ τῷ ἔλεγε καὶ ὅσα τῇ εἶχεν εἴπῃ ὁ Ἕκτωρ τὴν προτεραίαν, καὶ ὅσα ἤκουσε παρὰ τῶν δύο ἐκείνων ὑπόπτων. . . Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ. . . τώρ' ἀμέσως!

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία ἔκλειε συμφωνίαν μετὰ τοῦ πτηνοπώλου. Ὁ φαιὸς παπαγάλος, ὁ ὁμιλῶν «ὡς ἀκαδημαϊκός», ἦτο πλέον ἰδικός της καὶ ἔδιδε τὴν διεύθυνσίν της εἰς τὸν ἔμπορον, παρακαλοῦσα νὰ τῇ τὸν στείλῃ ἀπόψε . . . εἰς τὸ Ἀρχειοφυλακεῖον . . . ὁδὸς Σώμης . . .

— Ἐλᾶτε λοιπόν, θεία! εἶπεν ἡ Λουκία, σύρουσα ἐλαφρῶς τὸ φόρεμα τῆς Δεσποινίδος Μορανζῆ, ἐλᾶτε γρήγορα!

— Μιὰ στιγμή, ψυχή μου, εἶπεν ἡ θεία· ἐτελείωσα! — Προσέξατε, κύριε, νὰ μὴ γίνῃ κανένα λάθος, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν πτηνοπώλην. Σᾶς εἶπα: Μέγαρον τῶν Ἀρχείων, ὁδὸς Σώμης, συνοικία Ἕλους. . .

— Θεία, κάμετε γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ! ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις.

— Θὰ ζητήσετε τὴν Δεσποινίδα Μορανζῆ, ἐξηκολούθησεν ἡ θεία, ὁμιλοῦσα ὁλονὲν πρὸς τὸν ἔμπορον. Καὶ νὰ στείλετε πρὸ τῶν πέντε, διότι δὲν θὰ εὕρετε κανένα.

— Θεία, σᾶς παρακαλῶ! ἐπέμεινεν ἡ Λουκία. Κάμετε γρήγορα! Πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου!

— Περὶ ζωῆς καὶ θανάτου; ! ἐπανέλαβεν ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία. Τί λές, ἀγάπη μου; Ἔλα, ἐδῶ εἶμαι, ἡσύχασε!

Καὶ μετά τινας ἄλλας συστάσεις λεπτολόγους πρὸς τὸν ἔμπορον, ἀπεφάσισε

ἐπὶ τέλους νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀνεψιάν της.

Ἀλλ' αὕτη, μὴ δυνηθεῖσα νὰ κρατηθῇ περισσότερον, ἀπῆλθε ταχεῖα ὡς βέλος, καὶ διηυθύνθη πρὸς τ' Ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ἀπὸ μακρὰν τὴν ἔβλεπεν ἡ Δεσποινὶς Μορανζῆ τρέχουσαν κατὰ μῆκος τῆς παροχθίου ὁδοῦ, καὶ ἀρκετὰ δυσηρεστημένη διὰ τὴν ἀπρεπῆ καὶ ἀνεξήγητον αὐτὴν φυγήν, τὴν ἠκολούθησε μὲ ὅσην ταχύτητα τῇ ἐπέτρεπον οἱ γεροντικοί της πόδες.

["Επεται συνέχεια] ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τὸ χρυσὸ Καλοκαιράκι
μὲ τὸ κοφτερὸ δρεπάνι
εἰς τὸ δεξιό του χέρι,
'στὴν Ἑλλάδα πάλι φθάνει. . .

Μὰ δὲν εἶνε ὅπως πέρσυ
λαμπερό, σὰν τὸ χρυσάφι·
καὶ δὲν τραγουδεῖ μὲ χάρι
δρασκελῶντας τὸ χωράφι!

—Τί ἔχεις κ' εἶσαι λυπημένο;
Πέ μου τί ἔχεις, Καλοκαῖρι;
—Ἀχ! δὲν βλέπεις 'ματωμένο
τὸ δρεπάνι μου 'στὸ χέρι;

Εἶπε μὲ καρδιὰ θλιμμένη . . .
καὶ 'στοῦ χωραφιοῦ τὴν ἄκρη
ἀπομείναμε κι' οἱ δύο,
κλαίοντες μὲ πόνου δάκρυ,

Ὡς που ὁ Ἥλιος μας ἐπῆρε...
καὶ, μιὰ φλόγα σὰν καμίνι
ρίχνοντας τὸ Καλοκαῖρι,
ξεφτερώνει καὶ μ' ἀφίνει!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

5 Ἰουνίου.

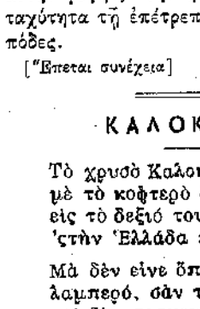

ΞΕΥΡΑ ὅτι ἡ «Μαρουσία»—εἷς ἐκ τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως,—εἶνε ὡραῖον μυθιστόρημα πατριωτικόν, καὶ ὅτι ἡ ἡρωΐς του εἶνε ἀληθὴς ἡρωΐς, κινδυνεύουσα μὲ αὐταπάρνησιν διὰ νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα της. Ἀλλ' ἕως τώρα, δὲν το εἶχα ἀναγνώσῃ. Σήμερον μόλις ἔλαβα κατὰ τύχην τὸ βιβλίον, τὸ ἤνοιξα καὶ διέτρεξα τὰς πρώτας σελίδας..

Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ με καθηλώσῃ ἐκεῖ, νὰ με ἀπορροφήσῃ καθ' ὁλοκληρίαν, νὰ με μαγνητίσῃ... Ὤ, τί μαγεία! Δὲν το ἄφησα παρὰ μόνον ἀφ' οὗ ἔφθασα εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα, συγκεκινημένος, σκεπτικός, ἔχων ἐνώπιόν μου ἀκόμη τὴν θαυμασίαν αὐτὴν Μαρουσίαν, τὴν ἡρωϊκὴν δεκαέτιδα κόρην, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνουσα τὴν πλέον ἐπικίνδυνον, ἀλλὰ καὶ τὴν πλέον τιμητικὴν ἀποστολήν, διέρχεται διὰ μυρίων περιπετειῶν, προσκρούει κατὰ μυρίων κινδύνων ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐν τῇ χώρᾳ τῇ κατεχομένῃ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλ' ἡ χώρα αὕτη εἶνε ἡ πατρίς της, καὶ διὰ νὰ την σώσῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἡ Μαρουσία ἀψηφᾷ τὰ πάντα! Ἡ μικρὰ της καρδία εἶνε πλήρης φιλοπατρίας καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο θωρακίζει τὸ ἀσθενές της στῆθος, ἐνδυναμόνει τὰ παιδικά της μέλη. Καὶ ἀντέχει, καὶ νικᾷ, μολονότι ἀποθνήσκει ἡ Μαρουσία εἰς τὸ τέλος... Ὤ, τί εὐτυχὴς ποῦ εἶνε, αὐτὴ ἡ τόσον μικρά, δυνηθεῖσα νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν πατρίδα της ἐκδούλευσιν τόσῳ μεγάλην!

Ὡραῖον, ὑψηλόν, θαυμάσιον βιβλίον ἡ Μαρουσία. Καὶ μετὰ τὰς τελευταίας τῆς πατρίδος μας περιπετείας, ἀποκτᾷ νέον θέλγητρον διὰ τὸν ἕλληνα ἀναγνώστην. Ὤ, πόσαν ἤθελα νὰ το ἀναγνώσουν καὶ οἱ σημερινοὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως —διότι οἱ παλαιότεροι τὸ ἀνέγνωσαν ὅλοι ἀπλήστως,—νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ θαυμάσουν τὴν ἡρωϊκὴν Μαρουσίαν, νὰ μεταλάβουν καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ ἁγνοῦ της πατριωτικοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον ἄγει αὐτὴν εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἐθελοθυσίαν! «Καυχώμεθα—ἔγραφε τότε ὁ κ. Παπαδόπουλος,—διότι ἐξελληνίσαμεν καὶ ἐξεδώκαμεν τὴν Μαρουσίαν, ὡς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ καυχῶνται καὶ οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν, διότι τὴν ἀνέγνωσαν.»

Ὤ, ναί, θὰ καυχῶνται! . .

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

—

7 Ἰουνίου.

Φαίνεται ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ γεννηθῇ κανεὶς πρίγκιψ, δὲν ἀρκεῖ νὰ ρέῃ εἰς τὰς φλέβας του αἷμα βασιλικόν, διὰ νὰ ἔχῃ ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλα τὰ προτερήματα . . .

Ἐσχάτως ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κόσμου τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον τοῦ μικροῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου, υἱοῦ τῆς πριγκιπίσσης Βεατρίκης καὶ ἐγγόνου τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας:

Ἀπὸ τὴν μητέρα του εἶχε κατορθώσῃ νὰποσπάσῃ μίαν λίραν. Τὴν ἐξώδευσεν ἀμέσως καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ζητήσῃ καὶ δευτέραν. Ἡ πριγκίπισσα Βεατρίκη τοῦ ἠρνήθη καὶ τὸν ἐπέπληξεν. Ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν ἀπελπίζεται καὶ μετὰ ὥριμον σκέψιν, ἀποφασίζει νὰ γράψῃ εἰς τὴν μάμμην του, ζητῶν χρήματα.

Νέα ἀποτυχία. Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία, προειδοποιημένη ὑπὸ τῆς θυγατρός της, ἀντὶ νὰ του στείλῃ τὴν Χρυσηΐδα—κατὰ τὸν Ἀνανίαν μας,—τοῦ ἔστειλε τὴν Βρυσηΐδα—δηλαδὴ μίαν ἐπιστολὴν μὲ πολλὰς συμβουλὰς καὶ πολλὰς ἐπιπλήξεις . . .

Ἀλλ' ὁ μικρὸς καὶ πάλιν δὲν ἀπελπίζεται . . . Φαντάζομαι τὴν ἔκπληξιν τῆς χαριτοβρύτου Ἀνάσσης, ὅταν τὴν ἑπομένην λαμβάνει τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ χαριτοβρύτου ἐγγόνου της:

«Ἀγαπητή μου Γιαγιά. Ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας καὶ σπεύδω νὰ σας ἀπαντήσω, διὰ νὰ μὴ στενοχωρῆσθε τυχόν, συλλογιζομένη ὅτι μὲ ἀπελπίσατε διὰ τῆς ἀρνήσεώς σας. Αἱ συμβουλαί σας ἦσαν πολὺ καλαὶ καὶ σας εὐχαριστῶ . . . Ἐπώλησα τὴν ἐπιστολήν σας ἀντὶ 4 λιρῶν καὶ 10 σελλινίων.»

Ὁ κατέργαρος! Ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς μάμμης του εἰς ἕνα συλλέκτην αὐτογράφων! Καὶ τὸ κατόρθωμά του τὸ ἐδημοσίευσαν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες— ἐννοεῖται εἰς βάρος τοῦ ἐνδεκαετοῦς πρίγκηπος, διότι κανεὶς βέβαια δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τον συγχαρῇ διὰ τὴν εὐφυΐαν του . . .

—

Αὐθημερόν.

Καὶ τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο μοὶ ἐνθυμίζει ἕνα ἄλλον ἔγγονον — κοινὸν θνητὸν εὐτυχῶς,—ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ τὴν μάμμην του, διότι . . . κάπου κάπου τοῦ ἔδιδεν ἀπὸ μίαν δραχμήν.

Μίαν ἡμέραν τοιαύτης γενναιοδωρίας, ὁ μικρὸς ἀνέκραξεν ἐνθουσιασμένος:

— Ἀχ, γιαγιάκα μου! Πῶς ἤθελα νὰ εἶχα δύο γιαγιές!

— Καὶ γιατί, παιδί μου;

— Νὰ... τώρα θὰ εἶχα δύο δραχμές!

* * *

Ἡ ἀξιοπρέπεια εἶνε ὅλως ἄσχετος μὲ τὴν εὐγένειαν τῆς γεννήσεως καὶ μὲ τὸν πλοῦτον. Πλουσιώτατοι μεγιστάνες ἐφάνησαν πολλάκις ἀναξιοπρεπέστατοι. Ἀπεναντίας καὶ ὁ πτωχότερος ἐργάτης εἰμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ εἶνε ἀξιοπρεπής.

Φ.

ΑΡΕΤΗ ΚΑΙ ΑΔΙΚΙΑ

Καὶ τί με μέλει ἂν πλουτῇ
ὁ τάδες καὶ ὁ δεῖνος
ἀπὸ τὴν ἀδικία!

Ἐγὼ τιμῶ τὴν ἀρετὴ
ποῦ μὲ λαμπρὰς ἀκτῖνας
στολίζει τὴν πτωχεία.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, πρέπει νὰ γίνῃ κάτι τι καὶ δι' αὐτὰ τὰ εὐλογημένα ψευδώνυμα! Πρέπει νὰ ληφθῇ ἓν μέτρον, νὰ τεθῇ ἕνας φραγμὸς εἰς τὴν πλημμύραν αὐτήν, εἰς τὸν κυκεῶνα αὐτὸν τῶν ψευδωνύμων, ὁ ὁποῖος μ' ἔχει παραζαλίσῃ τόσον, ὥστε δὲν ἠξεύρω πλέον ποῦ εὑρίσκομαι!

Δὲν παρέρχεται ἑβδομὰς χωρὶς νὰ προστεθοῦν δέκα τουλάχιστον νέα ψευδώνυμα! Δὲν παρέρχονται δύο μῆνες, χωρὶς κάθε φίλος μου νὰλλάξῃ δύο τουλάχιστον ψευδώνυμα! Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Σύγχυσις, χάος, παραζάλη, ἀπώλεια χρόνου, λάθη.

Ἄλλοτε τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ εὐκολώτερον. Οἱ λαμβάνοντες ψευδώνυμα ἦσαν ὀλίγοι, τὰ ἐκρατοῦσαν μυστικὰ καὶ δὲν τὰ ἤλλαζον τόσον εὐκόλως. Τότε κ' ἐγὼ τὰ ἐνθυμούμην σχεδὸν ὅλα ἀπέξω καὶ ἠξευρα ὅτι ὁ τάδε φίλος μου π. χ. ὀνομάζεται Ἕσπερος. Ἀλλὰ σήμερον ποῦ! Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἐδεκαπλασιάσθη καὶ αἱ ἀλλαγαὶ εἶνε τόσον συχναί, ὥστε ἀδύνατον νὰ εὕρω ἓν ψευδώνυμον χωρὶς νὰ προστρέξω εἰς τὸ Λεξικόν! Καὶ ποῦ νὰ ἠξεύρω πλέον πῶς λέγεται ὁ τάδε φίλος μου, ἀφ' οὗ ἔχει τρία καὶ τέσσαρα ψευδώνυμα, τὸ ἓν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τὰ ἄλλα μὲ τὸ πρώην; Ὤ, αὐτὰ τὰ πρώην καὶ τὰ προπρώην! Ξεύρετε τί εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Ἀνανίας; «Διὰ νὰ εὕρω σήμερα ἕνα πρώην, ἔχασα ὅλον μου τὸ πρωί...»

Ἀλλὰ θά μου εἰπῆτε: Ἀφ' οὗ λοιπὸν προδίδεται τὸ ψευδώνυμόν μας, δὲν πρέπει νὰ το ἀλλάξωμεν;—Κ' ἐγὼ θά σας ἀποκριθῶ: Καὶ διατί νὰ προδίδεται; Ἐγὼ βέβαια δὲν το προδίδω· διότι—βεβαιωθῆτε,—δὲν με συμφέρει νὰ το κάμω κατ' οὐδένα τρόπον. Διατί νὰ μή το κρατῆτε μυστικόν; Δὲν ἠξεύρετε ὅτι καὶ εἰς ἕνα μόνον ἂν το εἰπῆτε θά το μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος; Καὶ ἀφ' οὗ σεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ κρατήσετε, πῶς θέλετε νὰ σάς το κρατήσῃ ὁ ἄλλος;

Ἀφίνω δὰ καὶ μερικοὺς-μερικούς, οἱ ὁποῖοι ἀλλάζουν ἔτσι ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, διότι ἐβαρύνθησαν ἓν ψευδώνυμον, χωρὶς νὰ εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ το ἀλλάξουν!

Τὸ εἶπα χιλιάκις: Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ψευδωνύμου μοῦ δίδει μεγάλον κόπον. Πρέπει νὰ διαγράψω τὸ παλαιὸν ἀπὸ χίλια μέρη, πρέπει νὰ ἐγγράψω τὸ νέον εἰς χίλια μέρη, νὰ το εἴπω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, νὰ διορθώσω τὸ Λεξικόν. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται καθημέραν. Πρέπει νὰ ἔχω ἕνα ἰδιαίτερον ὑπάλληλον μόνον διὰ τὰ ψευδώνυμα! Ἂν συσχετίσητε μάλιστα μὲ τὰ ψευδώνυμα καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν ἐνθυμηθῆτε ὅτι πολλοὶ ζητοῦν ἀνταλλαγὴν ἀπὸ ἄλλους μὲ τὰ πρώην των ψευδώνυμα, ὅτι πολλοὶ ἀγνοοῦντες τὰ πρώην καὶ τὰ νῦν, ζητοῦν πολλάκις ἀνταλλαγὴν ἀπὸ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, μὲ διάφορα ψευδώνυμα,—θὰ ἰδῆτε ὅτι πρέπει νὰ τα ἐνθυμῶμαι καὶ νὰ τα κρατῶ ὅλα, νὰ ἔχω δηλαδὴ ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν ψευδωνύμων. Ἰδοὺ λοιπὸν μία ἀπώλεια χρόνου καὶ ἓν ἔξοδον σημαντικόν, ἐκτὸς τῆς συγχύσεως καὶ τῆς παραζάλης.

Ἔπειτα πολλοὶ ἐπιμένουν νὰ λαμβάνουν ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν μὲ ψευδώνυμα ἄλλων. Ἄλλη σύγχυσις αὐτή. Νὰ ἐνθυμῆσαι ὅτι ἄλλος εἶνε ὁ Πρωϊνὸς Ἀστὴρ καὶ ἄλλος ὁ Ἀστὴρ τῆς Πρωΐας· ἄλλος ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλος ὁ Ἀφρικανικὸς Λέων...

Ἄλλοι πάλιν θέλουν καὶ καλὰ νὰ λάβουν ψευδώνυμα ἐπαναστατικά, ἀναρχικά, ἡρωϊκὰ κτλ. Ἄλλος κίνδυνος ἐκ τούτου: ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ φύλλου εἰς μέρη, ὅπου τοιαῦτα ψευδώνυμα δὲν ἠχοῦν καλῶς. Οἱ ἐν Τουρκίᾳ συνδρομηταί μου μ' ἐννοοῦν κάλλιστα.

Ἄλλοι πάλιν θέλουν ὡς ψευδώνυμα ὀνόματα ἀνδρῶν συγχρόνων, ζώντων, τὰ τέκνα τῶν ὁποίων λαμβάνουν ἴσως τὸ φύλλον μου. Καὶ ὅταν βλέπουν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου τὸ ὄνομα τοῦ πατρός των, δὲν θὰ ὑποθέτουν ὅτι ἀπευθύνομαι πρὸς αὐτόν; Π. χ. πενῆντα ἐζήτησαν τὸ ψευδώνυμον Σμολένσκης... ἔ, τὸ νομίζετε σωστὸν αὐτό;

Καὶ σημειώσατε ὅτι, ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰλλάξῃ τὸ ψευδώνυμόν του, ἢ ὅταν ἐπιμένῃ νὰ λάβῃ ἓν ὡρισμένον ψευδώνυμον, θέλει καὶ καλὰ νὰ του κάμω τὴν χάριν καὶ δυσαρεστεῖται κἄπως ὅταν ἀναγκάζωμαι νὰρνηθῶ. Καὶ διὰ νὰ λείψουν πλέον αὐτὰ τὰ ἄτοπα τὰ μεγάλα, καὶ αἱ δυσαρέσκειαι αἱ μικραί, ἀπεφάσισα νὰ λάβω μερικὰ ἀναγκαιότατα μέτρα καὶ νὰ δημοσιεύσω τὸν ἑπόμενον Κανονισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἰσχύῃ δι' ὅλους αὐστηρότατα. Δι' αὐτοῦ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχω τρία μέγιστα ἀγαθά: Α') νὰ συνειθίσω τοὺς φίλους μου νὰ κρατοῦν τὰ μυστικά των, διὰ νὰ μάθουν κατόπι νὰ σέβωνται τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων· Β') νὰ τακτοποιήσω τὸν ροῦν τῶν ψευδωνύμων, ὁ ὁποῖος κινδυνεύει νὰ με πλημμυρίσῃ, ὁρμητικὸς καὶ ἀκανόνιστος, ὅπως εἶνε τώρα, δηλαδὴ νὰ τακτοποιήσω τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ψευδωνύμων, οἰκονομοῦσα πολύτιμον χρόνον καὶ ἀποφεύγουσα τὴν σύγχυσιν καὶ τὰ λάθη· Γ') νὰ συντελέσω ὥστε οἱ φίλοι μου νὰ ἔχουν πάντοτε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον νὰγαποῦν καὶ νὰ προφυλάσσουν, καὶ κατόπι νὰ το ἔχουν ὡς τὴν γλυκυτάτην ἀνάμνησιν τῶν νεανικῶν των ἡμερῶν. «Μίαν φορὰν ἤμουν κ' ἐγὼ ὁ Κόμης Μοντεχρῖστος τῆς Διαπλάσεως», λέγει σήμερον, ἐνθυμούμενος μὲ ἀγαλλίασιν τὰ παιδικά του ἔτη, ὁ συνεργάτης μου κ. Ξενόπουλος. Ἂν εἰς τὸ διάστημα μιᾶς πενταετίας, ἤλλαζεν ἑκατὸν ψευδώνυμα, θὰ ἐνθυμεῖτο πλέον κανέν;

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Κανονισμός. Μελετήσατέ τον καλά, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι οὐδεμία παράβασις αὐτοῦ θὰ ἐπιτραπῇ ποτε εἰς κανένα:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἄρθρον 1.—Πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἢ ἀδελφὸς αὐτοῦ, δικαιοῦται νὰ λάβῃ δωρεὰν ἓν μόνον ψευδώνυμον καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς συνδρομῆς του.

Ἄρθρον 2.—Ἂν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀναγκασθῇ ποτε δι' οἱονδήποτε λόγον νὰλλάξῃ ψευδώνυμον, ὀφείλει να στείλῃ συγχρόνως μὲ τὴν πρότασίν του καὶ μίαν δραχμήν. Ἐκ τοῦ ποσοῦ του τούτου, ἓν μέρος θἀφαιρῆται διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ψευδωνύμων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον θὰ κατατίθεται εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων Μαθητῶν.

Ἄρθρον 3. — Τὸ ἐκλεγόμενον ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ ψευδώνυμον πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως. Δύναται ὅμως ὁ συνδρομητὴς νὰ στείλῃ πολλὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας του, ἀναθέτων εἰς τὴν Διάπλασιν τὴν φροντίδα τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλληλοτέρου. Ἡ ἔγκρισις ἢ ἡ ἀπόρριψις ἢ ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς ψευδωνύμου ἀνακοινοῦται πρὸς τὸν προτείνοντα διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας τοῦ φύλλου.

Ἄρθρον 4.—Ἀπαράδεκτα κατ' ἀρχὴν εἶνε τὰ ψευδώνυμα· α') τὰ ἀνήκοντα ἤδη εἰς ἄλλους, διατελοῦντας ἔτι συνδρομητάς· β') τὰ ὁμοιάζοντα πρὸς ἄλλα προεγκριθέντα· γ') τὰ δυνάμενα νὰ παραβλάψωσι τὰ συμφέροντα τοῦ φύλλου, θεωρούμενα ὡς ἐπιλήψιμα ὑπὸ τῆς λογοκρισίας ξένων Κρατῶν καὶ δ') τὰ ὀνόματα συγχρόνων ζώντων ἀνδρῶν.

Ἄρθρον 5.—Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ σήμερον, 14 Ἰουνίου 1897.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΖΑΒΟΥΛΩΝ

[*Ἱστορικὸν διήγημα*]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 188).

Εἰς τὸ σύνταγμά μου, ὡς στρατιώτης δὲν διεκρίνετο· ἦτο εἷς κοινὸς τύπος, ἐντελῶς ἀσήμαντος. Ἦλθεν ὕστερα ὁ πόλεμος· οὐδείς ποτε εἶδε τὸν Ζαβουλὼν εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός! κατόπιν ἐπληροφορήθην, ὅτι κατώρθωνε πάντοτε νὰ εὑρίσκεται ἐντὸς τῆς μάχης, εἰς τὴν οὐραγίαν συνήθως ... καὶ θὰ το μάθετε πῶς.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου χειμῶνος, ἐπρόκειτο νὰ τοποθετηθῶ μὲ τοὺς στρατιώτας μου ἐπὶ τῆς μικρᾶς κοιλάδος τοῦ Ἐπερμών, καὶ ἐκεῖ νὰμείνω τοὺς ἐχθρούς μας Πρώσσους. Τὸ στρατιωτικόν μου ἀπόσπασμα ἦτο ἐκ τῶν ἀνιχνευτικῶν προφυλακῶν. Αἱ διαταγαὶ εἶχον ὡς ἑξῆς: Νὰναμείνω ἐκεῖ ἀποπλανῶν δὲ τὸν ἐχθρόν, νὰ παραμείνω ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, καὶ τέλος νὰ ὑποχωρήσω, διὰ νὰ συνενωθῶ μετὰ τοῦ κυρίου σώματος, ἀναδιοργανῶν τοὺς ὑπ' ἐμὲ ἄνδρας ὅσῳ τὸ δυνατὸν τελειότερον.

* * *

Τὸ αὐτὸ τῆς ἀφίξεώς μας ἑσπέρας, κάτοικός τις τοῦ χωρίου μὲ ἀνεζήτει ἐπιμόνως· τὸν εἶχον ληστεύσῃ, καθ' ἣν ὥραν ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς οἰκίας του· τῷ ὑπεξήρεσαν 500 φράγκα, τὰ ὁποῖα εἶχε κρύψῃ ἐντὸς σκάφης, ὑπὸ τὰ ὑπολείμματα ἀλευροζύμης. Τὸν κλέπτην, ὡς μοι εἶπε, συνέλαβεν ἐπαυτοφώρῳ μὲ ἀλευρωμένας τὰς χεῖρας!

Ὑπεσχέθην εἰς τὸν ληστευθέντα χωρικόν, ὅτι θά τον ἱκανοποιήσω ταχύτατα, ἂν τηρήσῃ ἄκραν μυστικότητα καὶ ἀναμείνῃ, ἐπὶ τοῦ παρόντος σιωπῶν.

Τῇ ἐπαύριον, ἅμα ἐσάλπισε τὸ προσκλητήριον, προσεκάλεσα τὸν χωρικὸν πρὸ τῶν παρατεταγμένων εἰς γραμμὴν στρατιωτῶν μου. Καὶ ἐκεῖ ὁ χωρικός, κραυγάζων καὶ τείνων τὰς χεῖράς του, μοὶ δεικνύει τὸν κλέπτην.

Ἦτο ὁ Ζαβουλών!

Ὁ ἄθλιος! ἔγεινεν ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος· ἠσθάνθη προβάλλουσαν τὴν εἰδεχθῆ μορφὴν τοῦ ἐγκλήματός του. Ἐνόησεν, ὅτι ἀνεκαλύφθη!

Προσκληθεὶς ἐξῆλθε τῆς γραμμῆς καὶ ὡδηγήθη εἰς τὴν σκηνήν μου· ἀμέσως ἐπελήφθην ἀναχρίσεως ἐνώπιον τοῦ χωρικοῦ.

— Σὺ ἔκλεψες αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου 500 φράγκα;

— Ναί· ἀπεκρίθη.

— Καὶ τί τα ἔκαμες;

Ὁ ἔνοχος ἐδύθισεν ἀμέσως τὴν χεῖρά του εἰς τὸν θύλακα τῆς περισκελίδος του καὶ λύσας τὴν ἄκραν τοῦ μανδηλίου του, μοὶ ἐνεχείρισε τέσσαρα χρυσᾶ ἑκατόδραχμα.

— Ὄχι! ἦταν πέντε! ἔκραξεν ὁ χωρικός.

Ὁ Ζαβουλὼν ἀταράχως προσέθηκε:

— Ναί, ἀλήθεια.

— Καὶ ποῦ λοιπὸν εἶνε τὸ πέμπτον;

— Δέν το ἔχω πλέον!

— Ἄς ἐξετάσωμεν, ὑπέλαβον ἐγώ· διότι εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐσπατάλησες σὺ τόσα χρήματα εἰς διάστημα μιᾶς νυκτός! Λέγε μας λοιπόν, τί τα ἔκαμες;

Ἅμα τῷ εἶπον τὰς λέξεις αὐτάς, ἐσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖράς του, μὲ ἠτένισε καὶ ἐψέλλισε:

— Δέν το ἔχω... Εἰμπορεῖτε νὰ με ψάξετε ... δέν το ἔχω ... δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἴπω τί το ἔκαμα ... δὲν θὰ σάς το εἴπω!

Καὶ τῷ ὄντι, ἐπίμονος σιωπὴ ἐσφράγισε τὰ ὠχρὰ χείλη του.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλπίσθην· προέτρεψα τὸν χωρικὸν νὰ ἀπέλθῃ καὶ τῷ συνέστησα νὰ τηρήσῃ ἀκόμη τὴν μυστικότητα, ἂν ἤθελε νὰ ἐπανεύρῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων του· ἐπανῆλθον πρὸς τὸν Ζαβουλὼν καί, μὲ στρατιωτικὴν αὐστηρότητα, τῷ εἶπον:

— Ἔκλεψας ἐν καιρῷ πολέμου· καθ' ὃν χρόνον ἀντιμετωπίζομεν τὸν ἐχθρόν! Εἶμαι ὁ δικαστής σου καὶ εἰμπορῶ νὰ σε τουφεκίσω ἀμέσως!

Οὗτος ὅμως, ἀνυψώσας τὴν κεφαλήν του, μοὶ ἀπεκρίθη μὲ σταθερὰν καὶ ἀποφασιστικὴν φωνήν:

— Κάμετε τὸ καθῆκόν σας! εἶμαι ἕτοιμος!

Ἀλλ' ἐγὼ καὶ πάλιν ἐπιμόνως τῷ ἐζήτησα τὰ χρήματα, οὗτος ὅμως ἐπίσης ἀκλόνητός μοι ἐπανέλαβε:

— Δέν τα ἔχω! καὶ θὰ πεισθῆτε, ὅτι σας λέγω τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν, ὅταν θὰ ψάξετε τὸ νεκρό μου κορμί! Καὶ προσέθεσεν: Ὁ πατέρας μου εἶνε τίμιος ἄνθρωπος· τὰ πέντε μεγαλήτερά μου ἀδέλφια ὑπηρετοῦν εἰς τὸν στρατόν, σὰν καλὰ παλληκάρια...: Λοχαγέ μου, κάμετέ μου τὴν τελευταίαν αὐτὴν χάριν, ποῦ ἕνας ἑτοιμοθάνατος σᾶς ζητεῖ!

Ὁ χωρικὸς δὲν εἶπε εἰς κανένα τίποτε· κανεὶς δὲν γνωρίζει ἂν ἔκλεψα... ἂς μὴ μάθῃ λοιπὸν ψυχὴ ἀνθρώπου τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου μου... αὐτὸ θὰ φέρῃ τὴν ἀτιμίαν εἰς ὅλο μας τὸ σπίτι!.. Κάμετέ μου, ὅ,τι σᾶς ζητῶ· μὴ μοῦ το ἀρνηθῆτε, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σάς το ἀνταποδώσῃ!.. Σᾶς λέγω καὶ αὐτό· πρὶν με τουφεκίσουν, ἐμπρὸς εἰς ὅλους τοὺς συντρόφους μου θὰ πτύσω τὸν ἐπιλοχία Πριέ, τὸν συχαμένο, τὸν ἄτιμον ἐκεῖνον ἄνθρωπο... καὶ τότε, μόνον τότε, ἀφοῦ μὲ καταδικάσατε, θὰ πέσω μὲ ἀναπαυμένη τὴ συνείδησί μου.

(Ἕπεται συνέχεια.)

[Georges Mitchelle]. Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΛΕΥΡΟΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

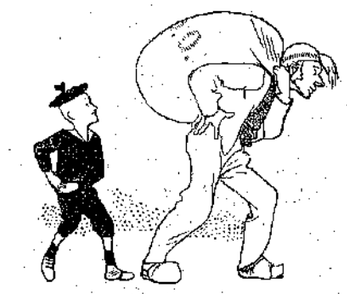

Νὰ ὁ Κακκινογούλης φορτωμένος μ' ἕνα σακκὶ ἀλεύρι. Σὰν νὰ τοὔρχεται λίγο βαρύ· νὰ βγάλω τὸ σογιά μου νὰ τοῦ το ἐλαφρώσω.

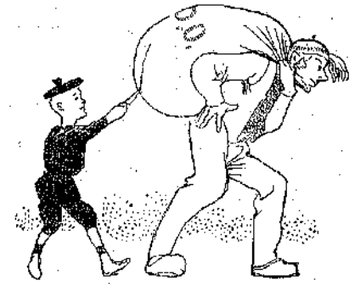

Λίγο ἀκόμη νὰ κόψω, θἀρχίσῃ νὰ χύνεται, καὶ ὅσῳ νὰ το πάρῃ εἴδησι φεύγω ἐγὼ μιὰ χαρά.

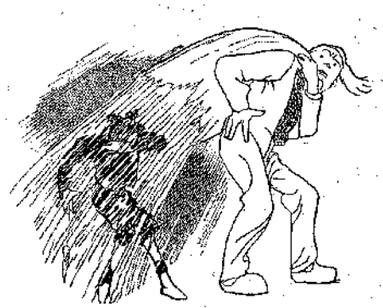

Ὤ! τ' εἶν' αὐτά :.. Ἀλευροκατακλυσμός! Ἀμάν, ἐστραβώθηκα! ἐπνίγηκα!... ἔ, φθάνει! φθάνει πιά!..

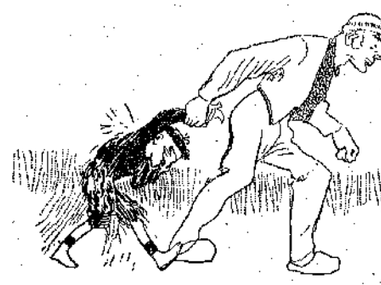

Ποῦ με πηγαίνεις, κὺρ Κοκκινογούλη; Στὴν Ἀστυνομία; Δὲν φταίω ἐγὼ ... ὁ σογιάς μου!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 188)

«Νά την φᾶμε!» Γιὰ μένα ὡμιλοῦσαν αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι;.. Νά με φάγουν! Ἤθελαν νὰ φάγουν ἐμὲ . . . τὴν Ἀσπρούλαν! ὦ, τί δυστυχία, νὰ μὴ θελήσω νὰ χορεύσω...

«Ἂν ἠμποροῦσα, θὰ ἐχόρευα τώρα καὶ χωρὶς μουσικήν... Ἀλλὰ ποῦ! Ἡ Γίθα, ἐξηπλωμένη κατὰ γῆς, μ' ἐκρατοῦσε τόσω σφιγκτὰ εἰς τὰ γόνατά της, ὥστε μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ξεφύγω. Τί δυστυχὴς ποῦ ἤμουν! Ἐβέλαζα, ἔκλαιγα, ἐφώναζα . . . ἀλλὰ ποῖος νὰ μάκούσῃ;

«— Τὸ κρέας θά το ψήσωμε καὶ θά το φᾶμε· ἔλεγεν ὁ ἀρχηγός. Τὰ κόκκαλα θά τα δώσουμε εἰς τοὺς σκύλους. Τὸ δέρμα καὶ τὰ κέρατα θά τα πάρουν ἡ Γίθα καὶ ὁ Τσῖκος ποὺ μάς την ἔφεραν. Μὲ τὸ δέρμα ὁ Τσῖκος θὰ κάμῃ μιὰ ζώνη καὶ τὰ χρυσᾶ κέρατα θά τα φορῇ ἡ Γίθα, ὅταν θὰ λέῃ τὴν τύχη, διὰ νὰ φαίνεται πειὸ μάγισσα, ἔ;»

«Ἡ Γίθα ἐγελοῦσεν, ὁ Τσῖκος ἐγελοῦσεν, ὅλοι ἐγελοῦσαν καὶ ἔδειχναν τὰ ἄσπρα δόντια, ποῦ ἔμελλαν νὰ με φάγουν! Ἐκεῖνοι ποῦ εἶχαν παίξῃ βιολί, ἔρριπταν ξύλα εἰς τὴν φωτιὰν ποῦ ἔμελλε νὰ με ψήσῃ, καὶ ἕνας ἄλλος ἔξυνεν ἕνα κλάδον βαλανιδιᾶς, διὰ νὰ τὸν κάμῃ σούβλαν... Ἀλλοίμονόν μου!

«Ἡ μητέρα μου τότε μ' ἔσωσεν ἀπὸ τὸν λύκον εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος. . . Εἰς τοῦτο τὸ δάσος, ποῖος θά μ' ἔσωζε τώρα ἀπὸ τὰ δόντια τῶν Ἀτσιγγάνων; Ὤ, ἦτο φοβερόν...

«Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ βελάζω καὶ νὰ κλαίω, μὲ τὴν ἐλπίδα νά τους συγκινήσω.

«— Ἀστεία εἶνε! ἔλεγαν. Νομίζει κανεὶς ὅτι ξεύρει τί της μαγειρεύουμεν...»

«Ἀλλοίμονον, τὸ ἤξευρα. . . Ἀλλ' ὅσῳ καὶ ἂν ἔκλαιγα, κανεὶς δέν μ' ἐλυπεῖτο.

«— Μπέεεε! Μπέεεε! μοῦ ἔλεγεν ἡ δικέφαλη γίδα. Τί τα θέλεις τώρα! Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή!

«Ὁ γάϊδαρος ὠγκάνιζε καὶ μου ἔλεγε: «Αὐτὰ εἶνε περιττά. Πρέπει νὰ ὑποταχθῇς εἰς τὸ πεπρωμένον σου!»

«Ὁ ἄνεμος ἔφυσε τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐψιθύριζαν, ὅπως ὁ γάϊδαρος καὶ ἡ γίδα: «Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή! Πρέπει νὰ ὑποταχθῇς εἰς τὸ πεπρωμένον!»

«Ὅλοι ἦσαν ἐναντίον μου, ἄνθρωποι, ζῷα, στοιχεῖα. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀστέρες, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ οὐρανοῦ, μ' ἐκύτταζαν μὲ ἀσπλαγχνίαν. Ὤ, τί δυστυχὴς γίδα ποῦ ἤμουν!

«— Δός μού την ἐδῶ!» εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

«Ἡ Γίθα ἐσηκώθη καὶ με ὠδήγησεν ἀπὸ τὰ κέρατα πρὸς τὸν Ἀτσίγγανον. Χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα, μηχανικῶς, ἤρχισα νὰ φωνάζω μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν: «Μπέεεε! Βοήθεια! Βοήθεια!»

«Κάτι γαυγίσματα μοῦ ἀπήντησαν ἀπὸ μακράν. Ἦτον ὁ Πιστός. Μὲ ἄκουσε καὶ μου ἐφώναξε: «Ἔφθασα! Ἔφθασα!»

«Θὰ ἔφθανε . . . ἀλλὰ ἦτο πολὺ ἀργά! Ὁ Ἀτσίγγανος ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν μέσην του ἕνα μεγάλο, μεγάλο μαχαῖρι καὶ θά μ' ἔσφαζε...

«Μπέεεε!» ἔκαμα διὰ τελευταίαν φοράν, ὕστερα ἔκλεισα τὰ μάτια. Τὸ γαύγισμα ἐπλησίασε καὶ μ' ἔκαμε νά τ' ἀνοίξω. Ὁ Πιστὸς ὥρμησε σὰν ἀστραπή, ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς Ἀτσιγγάνους, ἐχύμηξεν ἴσια εἰς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ του ἐδάγκασε τὸ χέρι, ποῦ ἐκρατοῦσε τὴν μάχαιραν.

«Ὤωω! ἔκαμεν ἐκεῖνος· τ' εἶν' αὐτὸ πάλι τὸ λυσσασμένο;»

«Καὶ καταφέρει δυνατὰ τὸν γρόνθον του ἐπάνω εἰς τὸ ὡραῖον κεφάλι τοῦ Πιστοῦ. Ὁ φίλος μου ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος. Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἀπέθανεν. Ἀλλ' εἶχε ζαλισθῇ μόνον, καὶ ὁ Τσῖκος, ὁ ὁποῖος τὸ ἐνόησεν, ἔτρεξε, του ἐπέρασε ἕνα σχοινὶ 'στὸ λαιμὸ καὶ τον ἔδεσεν εἰς ἕνα δένδρον ἐκεῖ πλησίον. Ὅταν τὸν εἶδα νἀνοίξῃ πάλιν τὰ μάτια καὶ νὰ πατήσῃ εἰς τὰ πόδια του, μ' ἔπιασε τέτοια χαρά, ποῦ ἐλησμόνησα εὐθὺς τοὺς ἰδικούς μου κινδύνους. Ἄλλως τε εἶχα ἀποφύγῃ τὸν ἄμεσον κίνδυνον. Ὁ Ἀρχηγὸς ἔπλυνε τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔδεσε μ' ἕνα κουρέλι. Φαίνεται ὅτι πρὸς τὸ παρὸν μὲ εἶχε λησμονήσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ὑπηρέται οἱ ὁποῖοι βέβαια ἀκολουθοῦσαν τὸν Πιστόν, θὰ ἔφθαναν καὶ θά μ' ἔσωζαν. Ἀλλ' ὁ Πιστὸς ἐνόησε τί ἐσκεπτόμην καὶ μου εἶπε: «Ἀσπροῦλα; δὲν ἔρχεται κανένας! Δὲν ἐκατάλαβαν τί τους ἔλεγα. Τοὺς ἐτραβοῦσα ἀπὸ τὰ φορέματα, τίποτε! Ἐπὶ τέλους ἐθύμωσαν καὶ μ' ἐκτύπησαν... Ὁ Μαμμοῦθ θὰ ἤρχετο, ἂν ἦταν ἐλεύθερος. Ἀλλ' αὐτός, βλέπεις, δὲν εἰμπορεῖ νἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν θύραν, ποῦ φυλάττει. Τότε λοιπὸν εἶπα: ἂς πάγω μόνος μου, νὰ κάμω ὅ,τι ἠμπορέσω.

«— Καί μου ἔσωσες τὴν ζωήν, Πιστέ μου! Ἀλλὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονευθῇς ἐσύ!

«— Ναί· ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος μ' ἐκτύπησε πολὺ δυνατά. Ἀλλὰ τώρα πειὰ δέν μου πονεῖ. Καὶ ἔχω μιὰ χαρά!»

«Ὤ, τὸν καλόν μου τὸν Πιστόν! . . Ἤμεθα εὐτυχεῖς καὶ οἱ δύο, ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἀλλὰ διατί ἀρά γε; Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Πιστοῦ δέν μου ἔσωσε τὴν ζωήν· ἀνέβαλε μόνον τὴν ὥραν τοῦ θανάτου μου.

«— Ἔ, λοιπόν; ἐξεχάσαμε τὴν γίδα; εἶπε τότε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀτσιγγάνους.

«— Ἄ, ναί! εἶπεν ὁ Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος εἶχε δέσῃ τὸ χέρι του. Φέρε μού την ἐδῶ!»

«Πάλιν ἡ Γίθα μ' ἐπῆγε κοντά του. Πάλιν ἐκεῖνος ἔπιασε τὸ μαχαῖρί του... ὁ Πιστὸς σὰν τρελὸς ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ καὶ ἐδοκίμασε νὰ σπάσῃ τὸ σχοινί του, διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθειάν μου...

«— Ὁ σκύλος αὐτὸς θὰ πνιγῇ, εἶπεν ὁ ἀρχηγός· καὶ εἶνε κρῖμα, γιατί εἶνε ἐμμορφος. Τσῖκε! κλεῖσέ τον μέσα 'στ' ἀμάξι.»

Ὁ Τσῖκος ὑπήκουσεν ἀμέσως καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ ἐκεῖ τὸν μικρόν μου φίλον, μὲ ὅλην του τὴν ἀπελπισμένην ἀντίστασιν. Ἐφώναξα: «Ἀντίο, Πιστέ μου! Χαῖρε, φίλε μου!» καὶ ἔκλεισα πάλιν τὰ μάτια.

«Οὔρρα! Οὔρρα!» ἠκούσθη τότε μία ἐξαφνικὴ φωνή, πολὺ φαιδρά, καὶ συγχρόνως κάτι βήματα γρήγορα. «Οὔρρά! Ζήτω! Νὰ πρᾶμμα ἐδῶ!»

«Ἄνοιξα τὰ μάτια· ὁ ἀρχηγὸς ἐκρατοῦσε ἀκόμη τὸ μαχαῖρί του, ἀλλὰ τὸ εἶχεν ἀπομακρύνῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸν λαιμόν μου καὶ ἐκύτταζε αὐτὸν που ἤρχετο.

«Ἦτο ἕνα παιδί, ἀκόμη πειὸ μαῦρο καὶ πειὸ κουρελιασμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἐκρατοῦσε δυὸ ἰνδιάνους καὶ τους ἔσειε θριαμβευτικῶς. Τοὺς ἔρριψεν εἰς τὰ γόνατα μιᾶς ἀτσιγγάνας καὶ εἶπε: «Μάδησέ τους γρήγορα!»

«— Πῶς ἄργησες ἔτσι, Γιάγκο; Ἐλέγαμέ πως κάτι ἔπαθες. . .

«—Ὄχι· ἐγύριζα 'στὴ χώρα, γιὰ νὰ μάθω τὰ νέα. Μπᾶ! τ' εἶνε ἐκεῖνο-ἐκεῖ.

«— Μιὰ γίδα, ποὺ την βρῆκε ὁ Τσῖκος. Θά την ψήσουμε γι' ἀπόψε. Τοὺς γάλους θά τους ἀφήσουμε γι' αὔριο.»

Τὸ μαχαῖρι ἐπλησίασε πάλιν τὸν λαιμόν μου . . . καὶ εἶπα: ὦ, τώρα πειὰ ἐτελείωσε.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁ Κορυδαλὸς προϋπαντᾷ διὰ κελαδημάτων—Τσίου! Τσίου! Τσίου! τὸν ἀνατέλλοντα Ἥλιον. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς πρωϊνῆς προσευχῆς.

Τὰ ἐπιμελῆ παιδία συλλογίζονται ὅτι πληαιάζουν αἱ ἐξετάσεις καὶ πηδοῦν Χόπ! Χόπ! Χόπ! ἀπὸ τὴν χαράν των.

Δὲν ὑπάρχει Ἐλπὶς τόσον Γλυκεῖα, ὅσον ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ Ἶρις, ἡ ἐπιφαινομένη μετὰ τὴν Θύελλαν. Εἶνε ὡς νὰ λέγῃ εἰς τὴν ψυχήν: Τὰ δεινὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου παρέρχονται γρήγορα καὶ ἡ εὐδαιμονία εἶνε τὸ ἄθλον πάσης δοκιμασίας.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώνωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διάπλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιοτέρων ἐτῶν συνδρομάς, ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στέλλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λ' *Μαθητής*. – Δέν τον ἔχω διάλου σὲ ὑπόληψιν αὐτὸν τὸν καθηγητὴν τῶν λατινικῶν.

Β' *Μαθητής*. – Ναί· τὸ παρετήρησα εἰς τὰς ἐξετάσεις. Δὲν κατεδέχθης νά του 'πῆς λέξι!

Ἐσκάλη ὁλο τῆς 'Ανθισμένης 'Αμυγδαλιᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΩ πῶς ὑπάρχουν παιδιά, καὶ μάλιστα Ἑλληνόπουλα, ποὺ νά μή σε διαβάζουν» μοῦ ἔγραφε προχθὲς ἡ καλή μου φίλη *Θαλασσοζάλη*. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν, χιλιάδες, δεκάδες χιλιάδων . . . Δὲν νομίζετε, ἀγαπητοί μου, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ στεροῦνται μιᾶς φίλης, μιᾶς ἀπολαύσεως, μιᾶς διασκεδάσεως καὶ μιᾶς διδασκαλίας; Συλλογισθῆτε τί θὰ ἐχάνατε σεῖς, ἐὰν δὲν ἐγνωρίζατε καὶ δὲν ἐλαμβάνατε τὴν Διάπλασίν σας. Ἔ, διὰ τοῦ *ξεσπαθώματος* πρόκειται πῶρα νά νὰ γνωρίσουν καὶ τὰ ἄλλα παιδιά! Διὰ τοῦ *ξεσπαθώματος* καθεὶς ἀπὸ σᾶς θὰ κάμῃ εὐτυχεῖς ἕνα, δύο, τρεῖς, πέντε ἄλλους . . . Δὲν εἶνε ὡραῖος ὁ σκοπὸς τοῦ ξεσπαθώματος; Δι' αὐτοῦ δὲν κάμνει κανεὶς δύο καλά, ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς τὴν Διάπλασιν καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐγγράφει;

Τοῦτο ἐνόησαν κάλλιστα οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ μου γράφουν σήμερον πολλὰ ἐνθουσιώδη περὶ τοῦ ζητήματος. Τους συνεκίνησεν ἡ ζηλεία, τὴν ὁποίαν ὑπέστην ἐκ τοῦ πολέμου· ἡ στέρησις τόσων συνδρομητῶν. Καὶ φανταστῆτε ὅτι ἐξέχασα νἀναφέρω μεταξὺ τῶν ἄλλων μερῶν καὶ τὴν Κρήτην. Μόνον ἀπὸ ἐκεῖ ἐζημιώθην ἑφέτος τουλάχιστον 800 φράγκα χρυσᾶ, δηλαδὴ περὶ τὰς 1400 δραχμάς. Εἶχα δηλαδὴ ἐν Κρήτῃ ἑκατὸν περίπου συνδρομητάς, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω πλέον.

Ἀλλ' ἡ παρηγορία δι' ὅλα αὐτὰ εἶνε πρόχειρος. Τὸ *ξεσπάθωμα* ἤρχισεν. Ἔχω τόσας ἐκφράσεις συμπαθείας, τόσας ἐνθουσιώδεις ὑποσχέσεις! Νὰ π. χ. τὸ *Κόμα τῆς Σαλαμῖνος* μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ ὅλον τὸ καλοκαῖρι ποῦ θὰ εἶνε εἰς τὸν Πόρον (ὦ! πόσον ὀλίγους συνδρομητὰς ἔχω ἐκεῖ!) — Ὁ πάντοτε ἐνθουσιώδης *Δὸν Κιχώτης* ἔχει μίαν καλὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν συνιστῶ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους: Θἀποταθῇ δηλαδὴ πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι θὰ προβιβασθοῦν τώρα εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ ὡς ἀμοιβὴν τοῦ προβιβασμοῦ των θά τοις προτείνῃ ὅπως τοὺς ἐγγράψουν δι' αὐτοῦ συνδρομητάς. Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ. — Ἡ *Ἐσπερία Ἀβρα*, ἂν καὶ ὅλαι αἱ φίλαι της εἶνε συνδρομήτριαί μου, θὰ κάμῃ ὅμως ὅ,τι ἠμπορέσῃ. — Ἡ *Κόρη τῆς Ἑλλάδος* ὅσας φίλας ἔχει θὰ τας παρακαλέσῃ ν' ἐγγραφοῦν καὶ ὅσαι θέλουν νὰ ὠφεληθοῦν, λέγει, θὰ γίνουν. — Ὁ *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* μοῦ γράφει ὅτι δακρύων ἀνέγνωσε τὴν ἐκκλησίν μου. Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ μὴ ξεσπαθώσῃ; — Καὶ ἡ *Ὡραία Δόρκὰς* εἶνε ἑτοίμη διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ θὰ προσπαθήσῃ μὲ κάθε τρόπον νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. — Ὁ *Ἐνοσείχθων Ποσειδῶν*, ἔχασε τὴν ἀγγελίαν ποὺ του ἔστειλα, καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ μου ζητήσῃ ἄλλην, προθυμότατος. — Ὁ Σ. *Ταποῦρος*, βαθύτατα συγκινηθεὶς διὰ τὰς ζημίας μου, μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ εἶνε ἀχώριστος φίλος μου καὶ θὰ φροντίζῃ αἰωνίως πρὸς εὕρεσιν συνδρομητῶν. — Τὸ *Ἄψε Σβῦσε* ζωγραφίζει διὰ ζωηρῶν χρωμάτων τὴν λύπην του, μὲ παρακαλεῖ ὅμως νὰ μὴ ἀπελπίζωμαι, διότι ὅσοι μὲ ἀγαποῦν θὰ με βοηθήσουν καὶ πρῶτος αὐτὸς «μὲ μερικὰ ξεσπαθώματα.» — Ἡ *Ἀντιγόνη* θὰ ξεζουρλάνῃ μὲ τὴν ρητορικήν της ὅλα τὰ παιδιά, γνωστὰ καὶ ἄγνωστα· διότι, λέγει, ὅταν πρόκειται περὶ ἐμοῦ γίνεται Δημοσθένης! — τὰ αὐτὰ μοῦ γράφουν ὁ *Ἀχαϊκὸς Δρομεύς*, ἡ *Ἀφρικανικὴ Ἕρημος*, ὁ *Τριατοδρόμος*, ὁ *Μέγας Ἀλέξανδρος* κτλ. κτλ. διότι ποῦ νά τους γράψω ὅλους!

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὅταν ἔχω τοιούτους φίλους, δὲν φοβοῦμαι τίποτε, καὶ μάλιστα ἂν αἱ ὑποσχέσεις πραγματοποιηθοῦν, ὡς ἐλπίζω, ταχέως. Τότε θἀρχίσω νἀναγράφω τὸ ἀληθινὸν *ξεσπάθωμα*, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν φράσιν τοῦ *Δὸν Κιχώτη*, προμηνύεται *νικηφόρον*.

Ἀγαπητή μου *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, σὲ φιλῶ γλυκὰ καὶ περμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεών σου. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ ἱκανοποιητικόν, ἀφ' οὗ μελετᾶς τόσον.

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, ἀγαπητέ μου *Κουταλιανέ*. Τὰ λάθη, βλέπεις, ζυγίζονται δὲν μετροῦνται. Ὁπωσδήποτε, ἔχε πεποίθησιν εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Ἀνανία.

Ὄχι, ζωηρὸν *Πανδαιμόνιον*, εἶνε δικαίωμα τοῦ καθενὸς νὰ δεχθῇ ἢ νὰ μὴ δεχθῇ τὴν προτεινομένην ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ μάλιστα *χωρὶς νὰ δικαιολογηθῇ*. Παράπονα διὰ τοῦτο δὲν ἐπιτρέπονται, οὔτε ἐγὼ δύναμαι νὰ κάνω παρατηρήσεις. Τὰ αὐτὰ ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸν ἀγαπητόν μου *Ἀσπροπυσαμίτην*.

Χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἔγεινες ἐντελῶς καλά, ἀγαπητή μου *Θέλπουσα*. Ὡραία εἶνε ἡ ζωή ποὺ κάμνεις! Ὁ θαλάσσιος ἀὴρ προπάντων θά σε ὠφελήσῃ πολύ.

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων ποὺ μου προτείνεις, φίλη *Ἰωάννα Ν. Μαρκέτη*, τὰ δύο ἀνήκουν εἰς ἄλλας· τὸ τρίτον ὁμοιάζει μὲ τὸ ψευδώνυμον μιᾶς ἄλλης. Ὥστε σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς νέα.

Ἐγὼ θυμωμένη μαζί σου, *Λευκὴ Βιολέττα*; Καὶ διατί, ἀγαπητή μου; Ἄ, μ' ἐλύπησες, ποῦ ἐφαντάσθης τοιοῦτόν τι!.. Αἱ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία, σὲ ὑπερευχαριστοῦν διὰ τοὺς σπόρους, ποῦ θέλεις νά ταις στείλῃς. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχουν τόπον διὰ νὰ τους φυτεύσουν. Τὴν αὐλήν μας τὴν ἔχουν μεταβάλῃ εἰς γυμναστήριον, ὥστε δὲν μένει τόπος δι' ἄνθη.

Δὲν εἶνε λάθος, *Ἀλέξανδρε Οἰκονομίδη* ἡ μικρά μας *Ἀφρικανικὴ Ἕρημος* ἔλυσεν 140 Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σωστάς. Θὰ πῆς, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ την ἐβοήθησε καὶ κανένας μεγαλήτερος ἀδελφός της. Καὶ διατί ὄχι; Μὲ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις διασκεδάζει ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια, ὅλοι λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτάς.

Μ' εὐχαριστεῖ πολὺ ἡ ἐμπιστοσύνη, μὲ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐξομολογεῖσαι τὰς θλίψεις σου, ὦ πρὸς μητέρα, *Φελέλλην Μικρασιάτα*. Εἶνε πραγματικῶς μέγα τὸ δυστύχημά σου, ἀλλ' ὄχι ἀδιόρθωτον. Ἐγὼ εἶδα καὶ ἄλλους οἱ ὁποῖοι διὰ τεχνητῶν μέσων, κατόρθωσαν νὰ θεραπεύσουν παρομοίαν ἔλλειψιν, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται διόλου.

Τὸ τετράδιον τῆς *Ταχυδρόμου Περιστερᾶς*, σοῦ το ἔστειλα εἰς τὰς 2 Μαΐου, *Κόρη τῆς Ἑλλάδος*. Ὥστε βεβαίως ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ὡραιότατον τὸ πρὸς τὸν *Δὸν Κιχώτην*, τετράδιόν σου, *Λευκὴ Ἄρκτος*. Αἱ ἔμμετροι ἀπαντήσεις μοῦ ἤρεσαν πολὺ καὶ ἀντιγράφω ἐδῶ μερικάς:

11. Θρηνῶ τὴν τύχην τῶν μικρῶν καὶ τὴν τῶν ἀθανάτων.

12. Εὐάριθμα τὰ ἔτη μου καὶ πλεῖστα τὰ θειά των.

13. Ἀνθρώπων εἶμαι θαυμαστὴς καὶ ὄχι ὀνομάτων.

Εἶμαι Ἄρκτος ἡ Λευκὴ
Ποῦ 'στὸν Πόλον κατοικεῖ.

Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ, *Λέον τῆς Νεμέας*, καθὼς καὶ τὴν *Λευκὴν Πεταλούδαν*, διότι εὑρίσκετε τὸ Ἡμερολόγιόν του τόσον ὡραῖον, ὡραιότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς».

Νὰ ἡ φίλη μου *Φερεύτυχος Ἰρυσαλλίς*! Μόλις ἔμαθεν, ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐνέκρινα, ἔστειλεν εὐθὺς καὶ ἐτύπωσε καμποτάτας κάρτας καὶ φακέλλους διὰ τὰς ἐπιστολάς της, ποῦ γράφουν ἐπάνω ΦΕΡΕΥΤΥΧΟΣ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ· ὅπως καὶ ἡ *Δέα*, ἀπαράλλακτα. Καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ παράδειγμα τῶν δύο αὐτῶν καλῶν μου φίλων θὰ μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι, καὶ μάλιστα ὅσοι ἀνταλλάσσουν Μικρὰ Μυστικά, καὶ μάλιστα τώρα ποὺ μὲ τὸν νέον Κανονισμὸν τὰ ψευδώνυμα γίνονται μονιμώτερα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπόν, *Διογένη Λαέρτιε*, θέλεις νὰ προδώσω τὸ ψευδώνυμόν σου *Ἀλεξάνδρας Σιμοπούλου*. Εἶνε δυνατόν; Τί νά σου κάμω! Ἀφ' οὗ ἤγειρεν αὐτὸ τὸ λάθος, στεῖλε ὀπίσω τὸ τετράδιον καὶ ὅ,τι θέλῃ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔχει τὸ δικαίωμα, ὡς κάμῃ.

Ἐλπίζω, *Ρωμύλε*, ὅτι ἡ κακοκαιρία δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ὅτι θὰ διασκεδάζῃς τὴν ἐρημίαν σου μὲ περιπάτους καὶ ἐξοχικὰς ἐκδρομάς.

Χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου, *Ἐρυθρὲ Σταυρέ*. Ἤθελα νά σας ἔβλεπα ὅταν ἐπιπίπτετε καὶ τὰ ἐξ ἀδέλφια κατὰ τοῦ φυλλαδίου μου ποιὸς νὰ το πρωτοπάρῃ. Τώρα ὅμως ποῦ λαμβάνετε δύο, ὁ καυγᾶς θὰ εἶνε μικρότερος . . . ἢ μήπως γίνονται δύο καυγάδες;

Ὁ χαρακτὴρ σου δὲν εἶνε καλλιγραφικός *Τρομάρα*, ἀλλὰ πάρα πολὺ εὐανάγνωστος. Ὥστε βλέπεις ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Στεῖλε ὁτιδήποτε Ἀσκήσεις ἔχῃς, καὶ ἐγὼ ἐλέγχω.

Τὸ πουλάκι μου πολὺ λυπημένο, μοῦ εἶπεν ὅτι ἀπήντησεν εἰς τὸν δρόμον τὴν *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα*, ἡ ὁποία ἔσκυπτε τόσον πολύ, ὥστε ἐφαίνετο ὡς κυφή (πῶ, πῶ!), ἐλυπήθη δὲ περισσότερον ὅταν ἔμαθεν ὅτι δὲν προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ τὴν κακήν της συνήθειαν καὶ εἰς ὅσας παρατηρήσεις τῆς κάμνει ἡ μαμμά της, ἀπαντᾷ: «Ἔ, καλά!» — Τὸ πιστεύω, διότι τὸ πουλάκι μου δὲν λέγει ψεύματα ποτέ. Ἀλλὰ πιστεύω ἐπίσης ὅτι ἡ *Ἀγρία Ἀμερικανὶς* θὰ διορθωθῇ γρήγορα, ἀφ' οὗ ἐμάθαμεν τώρα ὅτι ὁ Θεὸς τῆς ἐχάρισεν ἴσιο σῶμα καὶ δὲν θὰ ἠμπορῇ νὰ μας κάμνῃ τὴν κυφήν — παρὰ μόνον τὲς Ἀποκρηές...

Νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀνεψάκι σου, *Ἀνθισμένη Λυγαριά*. Ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ το βαπτίσῃς, ἐλπίζω ὅτι θὰ σου ὁμοιάσῃ καθ' ὅλα, διότι λέγουν ὅτι τὸ παιδὶ πέρνει καὶ ἀπὸ τὸ νουνό.

Πολὺ ὡραῖαι καὶ καλλιτεχνικαὶ αἱ ἀσχολίαι σου, *Περιπαθὲς Μελῳδία*. Κάθε ἄλλο εἶναι, παρὰ *τεμπέλα*. Ἂν μόνον μ' ἐνθυμεῖσο συχνότερα θὰ ἤσουν τελεία. Φίλησε μου τὴν *Καλλιτέχνιδα Διαβολίσκην*.

Ἀγαπητὲ *Β. Α. Λιθιεράτε*, τὸ μυθιστόρημα περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἐρωτᾷς εἶνε ἕνα τόμον, πωλεῖται δὲ εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Θησέως Λιθερίου.

Τί ὡραῖα, μὰ τί ὡραῖα ποῦ θὰ εἶσαι εἰς τὸ Ἀμαρούσιον, ἀγαπητὴ *Πομενικὴ Φλογέρα*. Καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἀρέσει γάκοῦα φλογέρας εἰς τὴν

ἑξοχήν, θὰ ἔλθω καμμίαν ἡμέραν νὰ σε ἀκούσω κρυφὰ-κρυφά, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσῃς.

Καὶ καθημέραν νὰ μου γράφῃς, *Ἀστροφεγγιά*, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ βαρυνθῶ τὰς χαριτωμένας ἐπιστολάς σου. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἀπήντησες λαμπρὰ εἰς τὰς Ἐξετάσεις· ἔ, τί βαθμὸν σοῦ ἔδωκαν;

Θαυμάσια εἶνε τὰ διηγήματα τοῦ Ἀνδερσεν, *Ἀντιγόνη*. Ἔχω ἓν τομίδιον ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον τιμᾶται λεπτὰ 50.

Ἂν δέχεσαι τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν, *Ἐργάνη Ἀθηνᾶ*, στεῖλε τετράδιά σου πρὸς ὅσους σοὶ ἐπρότειναν. Ἰδὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν εἰς τὸ ὂν φυλλάδιον.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῳ θερμὴν σου ἀγάπην, *Ἀχαϊκὲ Δρομεῦ*. Τετράδιον ἀπ' εὐθείας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃς, παρὰ μόνον ἂν ὁ μεθ' οὗ ἀνταλλάσσεις εἶνε προσωπικός σου φίλος. Ὅταν ἡ ἀνταλλαγὴ ἤρχισε δι' ἐμοῦ, δι' ἐμοῦ πρέπει καὶ νὰ τελειώσῃ. Πρόσεξε νὰ μὴ κάμῃς παρατυπίας.

Μερικοὶ οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν ἀλλαγὴν ψευδωνύμου, παρακαλοῦνται νὰ τὴν προτείνουν καὶ πάλιν, ἂν θέλουν, συμμορφούμενοι μὲ τὸν Κανονισμόν, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ἀπὸ σήμερον εἰς ἐνέργειαν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Παρδαιμόνιον* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην*· — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὴν *Καλὴν Καρδίαν*, *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*, *Σοφὸν Πιττακόν*, *Κάτασπρον Ἀράπην*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων*, *Ἥρωα Γαριβάλδην*, *Φουρτούνας*, *Δεσποινίδα Ἀὼ* καὶ *Νεράϊδας τοῦ Γιαλοῦ* (ὅσοι θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των) — ὁ *Δὸν Κολοκύθας Πάτερας* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Δάφνην*, *Ἥρωα Γαριβάλδην* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον*. — τὸ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* μὲ τὸν *Τζὶ Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* — ἡ *Ἑσπερία Ἄβρα* μὲ τὴν *Λευκὴν Δορκάδα*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* — ἡ *Γλυκόλαλος Ἀηδὼν* μὲ τὸν *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ποιμενικὴν Φλογέραν* — ἡ *Εὐτέρπη* μὲ τὸν *Τσὶν-Τσών*, *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ *Τὶκ-Τάκ*. — ἡ *Λευκὴ Βιολέτα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας*, *Ναυτοπούλαν*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Κάτασπρον Ἀράπην* καὶ *Τρεχαγουρευόπουλον* — ἡ *Κόρη τῆς Ἑλλάδος* μὲ τὸν *Λευκὸν Κύκνον*, *Κωνσταντῖνον τὸν Παλαιολόγον* καὶ *Κυανόλευκον Σημαίαν* — ὁ *Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* μὲ τὸν *Τρεχαγουρευόπουλον* τοῦ ὁποίου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα· — ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ταπεινὸν Ἴον* (παρακαλεῖ ἐμμέτρως!) καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — ἡ *Φερεύτυχος Χρυσαλλὶς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Εὔκρατος Ζώνη* μὲ τὴν *Δέαν*, *Ἀθῶαν Περιστεράν*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν* καὶ *Ἀνθισμένην Λυγαριάν* — ὁ *Ρωμύλος* μὲ τὸ *Χρυσοῦν Δέρας* — ἡ *Λύρα τοῦ Ἀρίονος* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Διόδωρον*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (πρὸς τὸν *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* δύναται νὰ στείλῃ ἀμέσως τετράδιον, διότι ἐπρότεινεν ἀνταλλαγὴν πρὸς ὅλους)· — ὁ *Τρομάρας* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* καὶ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* — ὁ *Λάλος Ἰχθὺς* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* καὶ *Φθινοπωρινὴν Βροχήν* — ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* (ἐμμέτρως), μὲ τὴν *Ἀστροφεγγιὰν* καὶ μὲ τὸν *Λέοντα τὸν Ἰσαύρου* (διὰ τοὺς ὁποίους μοῦ ἔστειλεν ἐκ τῶν προτέρων τὰ τετράδιά της· — ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ναυτοπούλαν*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, *Ξανθόμαλλην Ἀραπίτσαν* καὶ *Τρεχαγουρευόπουλον* — ἡ *Ἀντιγόνη* μὲ τὴν *Ἀτταγίδα* (καὶ εἰ δυνατὸν μὲ τὸνομά της).

Ἀπὸ τετράδια Μ. Μυστικῶν, σταλέντα ἄνευ γραμματοσήμου, μοῦ ὀφείλουν: ἡ *Ἑλληνικὴ Θάλασσα* λεπτ. 20, τὸ *Μὴ με Λησμόνει* λεπτ. 20, καὶ ὁ *Παγωμένος Ὠκεανὸς* λεπτ. 60. — Παρακαλοῦνται νὰ μοῦ τὰ στείλουν.

Καὶ μερικαὶ Πληροφορίαι. — Ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα*, κατενθουσιασμένη μὲ τὴν φιλίαν τῆς *Πετρώδους Παραλίας*, παρακαλεῖ τὴν *Ἀνθισμένην Λυγαριὰν* νὰ τῇ στείλῃ ἓν ἄλλο τετράδιον, διότι τὸ πρῶτόν της, σταλὲν εἰς Λάρισσαν, ἐχάθη. — Ὁ *Δὸν Κολοκύθας Πάτερας* λέγει πρὸς τὴν *Ναυτοπούλαν* ὅτι βεβαίως, τώρα ποῦ ἔλαβε καὶ βραβεῖον, θὰ ἐκάθισεν ἐπάνω . . . εἰς τὸ κλάκ τοῦ θείου της. — Ἡ *Λύρα τοῦ Ἀρίονος* ἐρωτᾷ τὸν *Ἥρωα Γαριβάλδην*: πῶς νὰ εἴπῃ χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἀφ' οὗ δὲν γνωρίζῃ ποῖος εἶνε; — Ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριὰ* ἀσπάζεται τὸν *Ὄμνον τῆς Ἐλευθερίας*, ἐρωτᾷ δὲ τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου* διατί ἕως τώρα δὲν τῇ ἀνταπέδωκε τὸ τετράδιόν της; — Τέλος, ὅλοι σχεδὸν ὅσοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν φορὰν ἀσπάζονται καὶ συγχαίρουν τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* διὰ τὸ βραβεῖον, ἀνυπομονοῦν δὲ νὰ ἴδουν τὴν εἰκόνα της, καθὼς καὶ τὴν τοῦ *Ἀρχιζιζάνιου* καὶ τῆς *Ἑλληνικῆς Σημαίας*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Τορπιλλητὴν* (ἔστειλα) *Σοφὸν Σολομῶντα*, *Ι. Ν. Τρεπεκλὴν* (ἔστειλα) *Ἀτρόμητον Μακεδόνα* καὶ *Μικρὰν Νεβισκούλαν* (τὰ ψευδώνυμα δεκτά· ἔστειλα) *Β*, *Δεοντόπουλον* (ἐστάλησαν καὶ ἀναμένω) *Ἀτταγίδα* (ἔστειλα μίαν Δέσμην ἐπὶ συστάσει) *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Θεόδωρον Σύραν* (ἔστειλα 140ν) *Μούρτζουφλον* (τὸ λάθος ἐδιορθώθη· εὐχαριστῶ πολύ) *Σ. Κ. Ταπόδρον* (τὸν ὁποῖον παραπέμπω εἰς τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων) *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*, *Νικόλαον Καρβούνη* (εὐχαρίστως,) *Ἀκτῖνα Ἡλίου*, *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* (καλὴν ἐπιτυχίαν!) *Οὐράνιον Τόξον* (περιττὸν, ἀφ' οὗ ἤδη ἐπρότεινες ἀνταλλαγὴν πρὸς ὅλους) *Περικαλλῆ Βόσπορον*, *Καλλικάντζαρον*, *Παραγιώτην Σαουσόπουλον* (ὁ ὁποῖος φροντίζει διὰ νέους συνδρομητὰς) *Μικρὸν Ἐθελοντὴν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς: **4,5 6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20 21,22,23,24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἑλληνικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς: **1,3,8 12,13,14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10ος** πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 14 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

292. Συλλαβόγριφος.

Ἓν ζῷον καὶ μιὰ μετοχὴ ἂν ἑνωθοῦν μαζὶ
Πτηνὸν γεννοῦν, ἐτὴ θάλασσα ὅπου συνήθως ζῇ,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γραβιᾶ.

293. Στοιχειόγριφος.

Τὸ νὶ ἀφίνω, τὸ λάμβδα βάνω
καὶ θαῦμα μέγα ἀμέσως κάνω:
Πουλὶ μὲ ἄσπρα πτερὰ γεμᾶτον
μεταμορφώνω 'ς ἓν τῶν σχημάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τάκ

294-295. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Πυραὶ εὔστοχαι νικῶσι τοὺς ἐχθρούς.
2. Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχώτη

296-300. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Χαῦνος, πάθος, δαυλός, σχολή, πτῦον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δάφνης

301. Γωνία.

Α+++	=	Πόλις
+Σ+++	=	Δοχεῖον
++Π++	=	Ποταυδς
+Ι+++	=	Νηρηΐς
ι+++	=	Ποιήτρια

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Λύρης

302. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσον πέντε λέξεις τῇ προσλήψει ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, τρὶς εἰς ἑκάστην λέξιν ἐπαναλαμβανομένου. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι:

α') Μουσικόν. β') Βασίλισσαν. γ') Ἰσθμόν. δ') Ὄρος. ε') Πόλιν τῆς Ἀσίας.

1, Μορσ. 2, Νσκρδς. 3, Σμπν. 4, Τρρ. 5, Νδ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξας τοῦ Φαλήρου

303. Φωνηεντόλιπον.

Τπτ-δν-τλν-τσν-κλ-σν-λπσ-τς-δ-τσν-κκ-σν φθ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῆς 3 καὶ 10 Μαΐου 1897.

218. Ὄβις, ὄφις. — **219.** Ἄγιος, Γάιος.

220. ΚΟΡΑΞ / ΠΡΩΡΑ / ΚΑΗΜΑ / ΚΝΗΜΗ / ΗΛΙΟΣ

221. Α π ι ο Ν / Ι θ ά κ Η / ΜΑ ΙΟΣ / Ο Ἶ ν ο Σ / Σ υ ρ ί Α

222 — 223. 1, *Κλῆμα*, λῆμμα, πῆμα, πήρα, Πύρρα, Πύρρας, Πύρρος, πόρος, πόνος, ὄνος, *οἶνος*. — 2, *Χέλι*, μέλι, μέλη, Ἕλλη. Ἕλλης, ἕλος, ἕλος, ἕλον, ὄψον, ὄψιν, ὄφις, ὄφις. — **224—228.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος ξ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ῥύαξ, αὔλαξ, ἕλιξ, ἄναξ, κάλυξ. — **229.** ΑΗΔΩΝ, ΕΛΑΤΗ. (1, ΑΕλλώ. 2, ΗΛίας. 3, ΔΑφνη. 4, ΩΤίς. 5, ΝΠρηΐς). — **230.** ἡ *Διάπλασις* εἶνε ὠφέλιμον καὶ προσιτὸν εἰς πάντας περιοδικόν.

231. Ρόδον (Ρ—Δών). — **232.** Αἰγεύς. —

233. ΚΑΛΑΜΑΙ / Α Α Α Α / ΛΑΥΡΙΟΝ / Α Ρ Ω Α / ΜΑ ΙΩΤΙΣ / Α Ο Ι Σ / ΙΑΝΑΣΣΑ

235. Σ / ΠΥΡ / ΛΥΚΟΣ / ΑΥΡΗΛΙΑ

235 237. Γινομένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῶν γραμμάτων Ε,Ν, σχηματίζονται λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὸ ἑξῆς γνωμικόν: *ἔργον οὐδὲν ὄνειδος*.